

Sygn. akt III AUa 28/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Ewa Stryczyńska (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Micorek-Wagner

SO del. Sylwia Gózdź

Protokolant: st.sekr.sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 września 2015 r. w W.

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 października 2013 r. sygn. akt XIV U 2865/12

oddala apelację

(...)E. S. G.

Sygn. akt III AUa 28/14

UZASADNIENIE

M. K. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z 27 czerwca 2012r. odmawiającej mu prawa do renty. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że posiada łącznie ponad 25 letni okres ubezpieczenia i spełnia warunek całkowitej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że odwołujący się udokumentował 26 lat 11 miesięcy 27 dni ubezpieczenia, zaś lekarz orzecznik stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od 23 września 2011r. W dziesięcioleciu poprzedzającym tę datę odwołujący się udokumentował 1 rok, 2 miesiące i 7 dni ubezpieczenia, wobec czego, w ocenie organu rentowego, renta mu nie przysługuje.

Wyrokiem z 25 października 2013r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w W. z 27 czerwca 2012r. nr (...) w ten sposób, że przyznał odwołującemu się prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 1 lutego 2012r. do 31 lipca 2015r.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne: M. K. ur. (...) orzeczeniem z 11 kwietnia 2012r. został uznany przez lekarza orzecznika za całkowicie niezdolnego do pracy od 23 września 2011 r.

Decyzją z 27 czerwca 2012r. organ emerytalny odmówił ubezpieczonemu prawa do renty, stwierdzając brak przesłanki, polegającej na udowodnieniu 5 lat ubezpieczenia w 10-leciu przed powstaniem niezdolności do pracy. Łącznie uznany odwołującemu się staż ubezpieczeniowy wynosi 26 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Odwołujący się cierpi na zaawansowaną cukrzycę insulinozależną z objawami obu stóp cukrzycowych i z tego tytułu pozostaje całkowicie niezdolny do pracy od daty hospitalizacji, co miało miejsce 23 września 2011r. Potrzeba ponownego zbadania niezdolności do pracy przypada w lipcu 2015 r.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy nie budził wątpliwości. Sąd podzielił wnioski końcowe opinii biegłego diabetologa, że odwołujący się jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu objawów zaawansowanej cukrzycy, po amputacji palców lewej i prawej stopy z powodu stóp cukrzycowych. Opinia biegłego diabetologa jest, w ocenie Sądu Okręgowego, klarowna, spójna i należyście uzasadniona, a wnioski końcowe są konkretne i jednoznaczne. Mimo stwierdzenia biegłego z zakresu chirurgii naczyniowej co do częściowej niezdolności do pracy. Sąd stwierdził, że specjalizacja biegłego diabetologa jest bardziej adekwatna przy schorzeniach odwołującego się, a tym samym opinia biegłego o tej specjalizacji jest bardziej miarodajna, co do stopnia niezdolności do pracy. Obie opinie, zdaniem Sądu nie wykluczają się wzajemnie, a ZUS ich nie zakwestionował powołując się wyłącznie na brak udowodnienia 5 lat ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu, zarówno przed powstaniem niezdolności do pracy, jak i przed złożeniem wniosku.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał odwołanie za zasadne. Sąd stwierdził, że bezspornym w niniejszej sprawie jest, że M. K. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od września 2011r.

W ramach rozważań o charakterze prawnym Sąd przytoczył art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W świetle ust. 2 tego przepisu, ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Jak wykazało postępowanie dowodowe, w niniejszej sprawie, ubezpieczony posiada udowodniony staż w liczbie powyżej 26 lat, co oznacza, że, zdaniem Sądu, spełniał warunki do uzyskania renty. Niezasadnie przy tym organ rentowy powołał się na przepis art. 58 ustawy o emeryturach i rentach (...) bowiem z uwagi na wskazany wyżej staż ubezpieczeniowy regulacja ta nie znajduje zastosowania. Zgodnie z tym przepisem, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Sąd Okręgowy podniósł, że w świetle ust. 2 okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy, przy czym do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej, natomiast ust. 4 stanowi obecnie, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzny, który jest całkowicie niezdolny do pracy. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd wskazał, że przepis ten nie przesądza o braku uprawnienia do renty M. K.. Sąd podniósł, że w orzecznictwie wielokrotnie akcentowany był samodzielny charakter uregulowań zawartych w cytowanych przepisach, w odniesieniu do stażu ubezpieczeniowego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku, w wyroku z 25 lutego 2013r. (sygn. III AUa 1474/12 LEX nr 1293601).

Wymagany okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 u.e.r.f.u.s. określa przepis art. 58 u.e.r.f.u.s., według którego warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2 uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący co najmniej określoną liczbę lat w zależności od wieku, w którym powstała niezdolność do pracy. Okres ten wynosi pięć lat, jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Przepis art. 58 ust. 1 nie odnosi się do art. 57 ust. 2, który samodzielnie określił minimalny okres składkowy i nieskładkowy. Tym samym w odniesieniu do kręgu osób, o których mowa w art. 58 ust. 1 nie znajduje zastosowania ust. 2 tego przepisu, który w przypadku osób w wieku powyżej 30 lat wymaga, aby pięcioletni okres zatrudnienia przypadał w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy

W ocenie Sądu Okręgowego posiadany staż ubezpieczeniowy M. K. był wystarczający do stwierdzenia, że obecnie spełnia on warunki do nabycia prawa do renty, co obecnie skutkuje jej przyznaniem. Świadczenie przysługiwało od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, zgodnie z art. 129 ustawy o emeryturach i rentach (...) na okres dwóch lat, bowiem po tej dacie potrzebna będzie ponowna weryfikacja stanu zdrowia odwołującego. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu się prawo do renty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając go w całości. Apelujący podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 15J, poz. 1227 ze zm.) poprzez niezasadne niezastosowanie art. 58 ust. 4 w/w ustawy oraz niezasadne zastosowanie art. 57 ust. 2 w/w ustawy, mimo dokonania ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że ubezpieczony legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 26 lat 11 miesięcy i 27 dni, jest całkowicie niezdolny do pracy od września 2011 r. oraz nie udowodnił 5 lat ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności.

Mając powyższe na uwadze apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu organ rentowy podkreślił, że bezspornym w sprawie jest staż ubezpieczeniowy M. K. w wymiarze 26 lat 11 miesięcy i 27 dni oraz staż ubezpieczeniowy w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności w wymiarze 1 roku 2 miesięcy i 7 dni. Sąd w tym zakresie przyjął ustalenia faktyczne organu rentowego. Bezsporna jest również data powstania całkowitej niezdolności do pracy - wrzesień 2011 r., ustalona przez organ rentowy i potwierdzona opinią biegłego diabetologa.

Zdaniem apelującego art. 57 ust. 2 w/w ustawy stosuje się wyłącznie w przypadku braku przesłanki z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach, polegającej na wykazaniu, że niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w tym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. M. K., zdaniem apelującego, oprócz tej przesłanki nie spełnił również warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 2 ustawy emerytalnej, gdyż nie ma wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Zgodnie natomiast z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy

i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat- jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat. Przy czym zgodnie z art. 58 ust. 2 okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Z kolei art. 58 ust.4, który, w ocenie apelującego, powinien być w niniejszej sprawie zastosowany, stanowi, że przepisu art. 58 ust.2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art.6, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Apelujący podkreślił, że osoba, której niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, i która nie udowodniła 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy,

aby uzyskać prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy powinna legitymować się 30-letnim wymiarem okresów składkowych.

Zdaniem pozwanego organu rentowego nie może zatem mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie powołane przez Sąd Okręgowy orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 25 lutego 2013r. (sygn. III AUa 1474/12). Z uzasadnienia tego wyroku wynika bowiem, że nawiązuje on do uchwały Sądu Najwyższego z 23 marca 2006r. (sygn. I UZP 5/05), która to uchwała została wydana w odmiennym stanie prawnym, gdyż nie obowiązywał wówczas jeszcze przepis art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, który wszedł w życie 23 września 2011 r. Wykładnia językowo-logiczna przepisu art. 57 ust. 2 ustawy emerytalnej, zawarta w uzasadnieniu ww. uchwały Sądu Najwyższego została dokonana na podstawie wówczas obowiązującego stanu prawnego. Jest ona sprzeczna z treścią przepisu art. 58 ust. 4 ustawy emerytalnej, który to przepis w sposób jednoznaczny określa jaki staż ubezpieczeniowy powinna mieć osoba niespełniająca przesłanek z art. 58 ust. 1 pkt.2) aby uzyskać prawo do świadczenia rentowego. Przed wejściem w życie tego przepisu istniała luka prawna w tym przedmiocie, w związku z czym wykładnia Sądu Najwyższego w ówczesnym stanie prawnym była uzasadniona.

W ocenie apelującego M. K. legitymując się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 26 lat 11 miesięcy i 27 dni zamiast wymaganych 30 lat, nie spełnił ustawowych przesłanek do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, co skutkuje tym, że jego odwołanie powinno zostać oddalone, wobec czego apelacja jest uzasadniona.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego organu rentowego - jako bezzasadna – podlega oddaleniu w całości - na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny kierował się uprawnieniem wynikającym z art. 382 k.p.c., będąc sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę, opierał się na materiale dowodowym uzyskanym w toku postępowania sądowego. Sąd Apelacyjny przeprowadził wnikliwą analizę motywów, jakimi kierował się Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, ocenił prawidłowość przeprowadzonego postępowania dowodowego, trafność subsumcji stanu faktycznego do zastosowanych przepisów prawa, jak również prawidłowość przedstawionych rozważań, zarówno w sferze poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych, zastosowanych przepisów prawa, jak też ich wykładni. Analizując zarzuty przedstawione w apelacji odnoszące się do meritum rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny stwierdził ich całkowitą bezzasadność.

Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, jako prawidłowe i wszechstronne, Sąd Apelacyjny przyjął jako podstawę także własnego rozstrzygnięcia, uznając jednakże, że konieczne jest jej uzupełnienie w zakresie precyzyjnego określenia daty całkowitej niezdolności do pracy odwołującego się. Wobec powyższego na rozprawie w dniu 6 lutego 2015r.

Sąd Apelacyjny postanowił zwrócić się do Kliniki (...) oraz zobowiązać wnioskodawcę do wskazania jednostki medycznej, w której skierowano go na leczenie szpitalne we wrześniu 2011 r. Z dokumentu nadesłanego przez (...) dra W. C. (k.107) lekarza chirurga - lekarza sądowego wynika, że M. K. był obecny u tego lekarza z jednorazową wizytą 22 września 2011 r. Po dokonanej rozpoznaniu choroby „stopa cukrzycowa, ropowica przodostopia" został skierowany do szpitala na oddział chirurgii ogólnej z zaleceniem pilnego przeprowadzenia operacji. Ta okoliczność, której nie ustalił Sąd Okręgowy, ma niezwykle istotne znaczenie, w ocenie Sądu Apelacyjnego, dla oceny zasadności rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji.

Odnosząc się do zawartych w apelacji zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego wskazać bowiem należy, że z dniem 23 września 2011r. na mocy ustawy z 28 lipca 2011r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 187, poz. 112) do art.58 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz.748 ze zm., zwanej też ustawą emerytalną) został dodany ust. 4, zgodnie z którym art. 58 ust.2 ustawy nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy wynoszący dla mężczyzny co najmniej 30 lat. Zgodnie zatem ze znowelizowanym stanem prawnym

warunku wykazania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego nie musi spełniać ubezpieczony (mężczyzna) całkowicie niezdolny do pracy, który legitymuje się okresem składkowym w wymiarze 30 lat.

Przepis ten wprowadził zatem bardziej restrykcyjne wymagania dla uzyskania uprawnień do emerytury dla osób całkowicie niezdolnych do pracy, których niezdolność ta powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, jak również osób, które nie legitymują się stażem 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed złożeniem wniosku o to świadczenie, względnie takim stażem przed powstaniem niezdolności do pracy.

W obecnie obowiązującym stanie prawnym nie jest zatem zwolniona od obowiązku wykazania przesłanki z art.58 ust.4 ustawy emerytalnej osoba, której dotyczy art.57 ust.2 ustawy. Rację ma zatem apelujący twierdząc, że uchwała składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z 23 marca 2006r. (I UZP 5/05 OSNP 200 Nr 19 - 20, poz. 305), na którą pośrednio w swoim rozstrzygnięciu powołał się Sąd pierwszej instancji - wobec zmiany stanu prawnego - straciła na aktualności. Obecnie bowiem prawo do renty dla ubezpieczonego, który jest całkowicie niezdolny do pracy i legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym dla mężczyzny 25 lat nie jest uzależnione od tego aby niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, jak przewiduje art.57 ust.1 pkt 3 ustawy. Nie jest jednak możliwe uzyskanie przez taką osobę renty bez wykazania się wymaganym pięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym w dziesięcioleciu poprzedzającym złożenie wniosku o świadczenie lub powstanie niezdolności do pracy, zgodnie z art. 57 ust.1 pkt 2 w związku z art. 58 ust.1 pkt 5 i ust.2 omawianej ustawy. Dopiero wykazanie przez ubezpieczonego (mężczyznę) całkowicie niezdolnego do pracy okresu składkowego w wymiarze 30 lat zwalnia z konieczności wykazywania zarówno tego, że niezdolność powstała w okresach ubezpieczenia lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania, jak i tego, że ubezpieczony legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym w rozumieniu art. 57 ust. 1 pkt. 2 w związku z art. 58 ust.1 pkt 5 i ust.2 ustawy.

W powyższym zatem zakresie należy uznać, że rację ma apelujący, co nie oznacza jednakże, że apelacja w przedmiotowej sprawie jest trafna.

Przepis art.58 ust.4 ustawy nie ma bowiem zastosowania do osób, które warunki wymagane do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy, spełniły przed jego wejściem w życie tzn. przed 23 września 2011r.

W przedmiotowej sprawie M. K. legitymuje się istnieniem całkowitej niezdolności do pracy przynajmniej od dnia 22 września 2011 r. Takie ustalenie wynika wprost z wyżej opisanej dokumentacji medycznej złożonej do akt w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym przez dr W. C. specjalistę chirurga, który jak już wskazano udzielił odwołującemu się w dniu 22 września 2011r. jednorazowej porady lekarskiej i stwierdził ropowicę stopy w przebiegu źle leczonej cukrzycy i skierował odwołującego do szpitala. To schorzenie, niewątpliwie stwierdzone już 22 września 2011r., powoduje zarówno w ocenie lekarza orzecznika ZUS oraz biegłych lekarzy sądowych powołanych w niniejszej sprawie w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, całkowitą niezdolność do pracy wnioskodawcy M. K.. Sąd pierwszej instancji nie ustalił precyzyjnej daty powstania tej niezdolności przyjmując za wystarczające dla wydania rozstrzygnięcia stwierdzenie biegłych lekarzy, że całkowita niezdolność ubezpieczonego zaistniała we wrześniu 2011r. Bezsprzeczne jest ponadto, że odwołujący się na dzień 22 września 2011r. posiadał staż ubezpieczeniowy wynoszący 26 lat 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych.

Analizując zatem sytuację wnioskodawcy wskazać należy, że ustawodawca w stanie prawnym obowiązującym przed 23 września 2011 r. zrezygnował nie tylko z wymagania, aby niezdolność do pracy powstała w okresach wymienionych w ustępie 1 pkt. 3 art.57, ale ponadto określił w sposób szczególny, wymagany dla nabycia prawa do renty, okres składkowy i nieskładkowy oraz stopień niezdolności do pracy. W konsekwencji art. 58 ust. 1 nie odnosi się do art. 57 ust. 2 ustawy, który samodzielnie określił minimalny okres składkowy i nieskładkowy. Z tego też względu, w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 58 ust. 1, nie znajduje zastosowania ust. 2 tego przepisu,

który w przypadku osób w wieku powyżej 30 lat wymaga, aby 5 - letni okres zatrudnienia przypadła w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2008r. sygn. akt II UK 249/07; Lex Nr 829132).

Zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Jeżeli wszystkie warunki wymagane do nabycia prawa do renty zostały spełnione, powstaje prawo do świadczenia, także w sytuacji, gdy nie został jeszcze zgłoszony wniosek o świadczenie. Wniosek nie jest bowiem elementem prawa do renty.

Zgodnie z wymienionym przepisem prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przysługuje, gdy zostaną spełnione ustawowe warunki wymagane do nabycia tego prawa. Wniosek jest natomiast niezbędny w celu realizacji nabytego ex lege prawa. W takiej sytuacji zmiany w przepisach ograniczające dotychczasowe uprawnienia czy wprowadzające nowe, dodatkowe warunki nie mogą mieć wpływu na istnienie nabytego wcześniej - przed zmianą stanu prawnego - prawa (por. Jolanta Strusińska - Żukowska w: Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Emerytury Pomostowe, pod red. B. Gudowskiej i K. Ślebzaka; komentarze Becka; wydawnictwo C.H. Beck 2013; S.485).

W przedmiotowej sprawie M. K. złożył wprawdzie wniosek o przyznanie prawa do renty 21 lutego 2012 r. ale wszystkie ustawowe przesłanki warunkujące nabycie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy spełnił, jak podniesiono wyżej, przed dniem 23 września 2011r. tj. przed dniem wejścia w życie wskazanej wyżej nowelizacji ustawy emerytalnej.

Podobny pogląd wyraził także Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie III AUa 1752/13 w uzasadnieniu wyroku z 23 kwietnia 2014r., a także Sąd Apelacyjny w Katowicach w motywach wyroku z 6 lutego 2013r. (w sprawie o

sygn. akt III AUa 1001/12; Biul. SAKa (...)) stwierdzając, że ubezpieczony niespełniający warunków do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy określonych w art. 57 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy przed dniem wejścia w życie zmiany przewidzianej w art. 1 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2011r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. przed 23 września 2011r., nie musi wykazywać posiadania okresów składkowych w wymiarze określonym w art. 58 ust. 4 tej ostatniej ustawy.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznając apelację organu rentowego za bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

Sędziowie: Przewodniczący :

(...)

(...)